

KOŃCZENIE (7) *sb n*

-enie (6), -enie (1).

o oraz pierwsze e jasne; końcowe e pochylone.

sg *N* kończenié (4); -é (1), -(e) (3). ◊ *G* kończeniã (2). ◊ *A* kończeni(e) (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde brak.

I. Rzeczownik od „kończyć”; o czasie (5) :

a. O czynności trwającej: kontynuowanie czegoś zaczętego; *continuatío Mącz, Cn; tenor Calep* (2) :
Continuatío, Trwanie/ czynienie czego bez przetanku/ kończenie/ prowadzenie przed się precz aż do końca. Mącz 447b.

Wyrażenie: »zaczętej rzeczy kończenie« (1): Tenor – Ton. Zaczętei rzeczy konczenię. Calep 1054a.

b. O momencie końcowym czynności: zaprzestanie, doprowadzenie do końca; *absolutio Calep, Cn; conclusio, confectio, consummatio, finitio, peractio, perfectio, perfunctio Cn* (3) :
Absolutio – Dokonanie, konczenie. Calep 9a.

α. Rozstrzyganie, rozsądzanie, wydawanie wyroku w jakiejś sprawie [czego] (2) : a łąndi obyczayem viífzi opyślanem powtorzony mayą bicz. thile kroc z yle kroc z bandzye potrzeba az do konyczenya wżithkich krzywd. *MetrKor 40/811.*

*Wyrażenie: »kończenie sprawy« (1): *ModrzBaz 92v cf Szereg.**

Szereg: »rozsądzenie i kończenie« (1): Czás rozładzenia y kończenia káždey íprawy [*tempus cognoscendi et finiendi unamquamque causam*]/ ktoraby do tych łędziow przychodziłá/ niechby był trzy miesiące. *ModrzBaz 92v.*

II. Rzeczownik od „kończyć się”; o przestrzeni: ostatnie sylaby wyrazu, końcówka gramatyczna (2) :
Monoptoton, Co tilko yedno kończenie ma/ tilko ná yednim łczzeblu zoftáye. Mącz 329a.

kończenie czego (1): Isonomia, Rowne álbo Rymowne kończenie słów Mącz 175b.

Cf **KOŃCZYĆ, KOŃCZYĆ SIĘ**